

A woman with blonde hair, wearing a pink top, is looking out of a window with a white frame. The window is set into a brick wall.

JULIA
QUINN

A decorative blue wisteria vine with green leaves and clusters of blue flowers, arching over the title.

*OLIVIA
BEVELSTOKEN
HUVIKAUSI*

A decorative blue wisteria vine with green leaves and clusters of blue flowers, arching over the publisher's name.

BEVELSTOKE

TAMMI

JULIA QUINN

Bevelstoke-sarja

Miranda Cheeverin salaiset haaveet (2007, suom. 2025)

Olivia Bevelstoken huvikausi (2009, suom. 2025)

Smythe-Smith-sarja:

Rakkauden riitasointu (2011, suom. 2023)

Kotiopettajattaren salaisuus (2012, suom. 2023)

Suku on pahin (2013, suom. 2024)

Petollinen kosija (2015, suom. 2024)

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätketty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Bridgerton: Kuningatar Charlotte (2023, suom. 2023)

JULIA
QUINN

OLIVIA
BEVELSTOKEN
HUVIKAUSI

BEVELSTOKE

SUOMENTANUT SIIRI HORNSBY

TAMMI

HELSINKI

Sivun 165 lainaus William Shakespearen *Henry V* -näytelmästä on Paavo Cajanderin *Kuningas Henrik Viides* -suomennoksesta (SKS Kirjat 1905).

Sivun 224 lainauksen Mozartin *Taikahuilusta* on suomentanut Juhani Koivisto Kansallisoopperan vuoden 2016 tuotantoon.

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos *What Happens In London* ilmestyi Yhdysvalloissa 2009.

Copyright © 2009 by Julie Cotler Pottinger

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB.

Suomenkielinen laitos © Siiri Hornsby ja Tammi 2025

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Painettu EU:ssa.

ISBN 978-952-04-7119-4

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Glorialle, Stanille, Katielle, Rafalle ja Mattille.
Ette ole vain anoppeja, appeja, kälyjä ja lankoja. Olette perhettä.

Ja myös Paulille,
vaikka hän saikin kaikki dominantit geenit.

Kirjailija haluaa kiittää Mitch Mitchellia,
Boris Skyaria, Molly Skyaria ja Sarah Wigglesworthiä
Venäjä-aiheiden asiantuntemuksesta.

PROLOGI

Jo kaksitoistavuotiaana Harry Valentine tiesi kaksi seikkaa, jotka tekivät hänestä varsin erilaisen kuin muut koulu-luokkansa pojat 1800-luvun alun Englannissa.

Ensimmäinen seikka oli se, että Harry puhui täydellisen sujuvasti sekä venäjää että ranskaa. Taitoon ei liittynyt sen kummempaa arvoitusta: Harryn isoäiti, äärimmäisen aristokraattinen ja omapäinen Olga Petrova Obolenski Dell, oli nimittäin tullut asumaan Valentinin perheen luo neljä kuukautta Harryn syntymän jälkeen.

Olga halveksui englannin kieltä. Hänen (usein lausuttu) mielipiteensä oli, että maailmassa ei ollut kerrassaan mitään, mitä ei voinut ilmaista joko venäjäksi tai ranskaksi.

Sitä, miksi hän oli mennyt naimisiin englantilaismiehen kanssa, hän ei koskaan kyennyt täysin selittämään.

”Varmaan siksi, että se pitäisi selittää *englanniksi*”, Harryn Anne-sisar oli mutissut.

Harry oli vain kohauttanut olkapäitään ja hymyillyt (kuten kunnon veli ainakin), kun Anne oli saanut siitä hyvistä korvapuustin. Grandmère kenties inhosi englannin kieltä, mutta ymmärsi siitä joka sanan, ja hänen korvansa olivat tarkat kuin ajokoiralla. Kaikenlaiset mutinat (millä tahansa kielellä) hänen ollessaan luokkahuoneessa olivat huono ajatus. Englanninkieliset mutinat puolestaan olivat suoranaista typeryyttä. Englanninkieliset mutinat, joilla

vihjattiin, että ranskan tai venäjän kieli ei kelvannut johonkin sanalliseen tehtävään...

Rehellisesti sanoen Harry ihmetteli, ettei Anne ollut saanut piiskaa.

Mutta Anne vihasi venäjän kieltä yhtä palavasti kuin grandmère englantia. Hän valitti, että sen opettelu vaati liikaa *vaivaa*, ja ranska oli kuulemma miltei yhtä vaikeaa. Anne oli ollut viiden, kun grandmère oli tullut taloon, ja hänen englantinsa oli jo siinä vaiheessa imeytynyt niin tiukkaan, ettei mikään toinen kieli ollut saanut enää yhtä vankkaa jalansijaa.

Harry puolestaan puhui mielellään mitä tahansa kieltä, jolla hänelle puhuttiin. Englanti oli varattu arkeen, ranska juhlaan, ja venäjästä tuli draaman ja jännityksen kieli. Venäjä oli iso maa. Venäjä oli kylmä maa. Ja ennen kaikkea Venäjä oli *suuri* maa.

Pietari Suuri, Katariina Suuri – heidän tarinoitaan Harry oli saanut kuulla pienestä pitäen.

”Pah!” Olga oli tuhahtanut useammin kuin kerran, kun Harryn kotiopettaja oli koettanut opettaa Harrylle Englannin historiaa. ”Kuka kumma on tämä Ethelred Neuvoton? *Neuvoton?* Millainen maa sallii hallitsijoilleen neuvottomuuden?”

”Kuningatar Elisabet oli suuri”, Harry huomautti.

Olga ei ollut vakuuttunut. ”Kutsutaanko häntä Elisabet Suureksi? Tai Suureksi kuningattareksi? Eipä kutsuta. Häntä kutsutaan Neitsytkuningattareksi, ja siinä ei ole kerrassaan mitään leuhkimista.”

Tässä kohtaa kotiopettajan korvat punehtuivat vimmatusti, mikä oli Harrysta kummallista.

”*Se nainen*”, Olga jatkoi mitä hyytävimmän, ”ei ollut suuri kuningatar. Hän ei antanut maalleen edes kunnollista kruununperillistä.”

”Moni historiantutkija uskoo, että kuningatar oli viisas välttäänsä avioliittoa”, kotiopettaja sanoi. ”Hänen täytyi näyttäytyä itsenäisenä, vapaana ulkopuolisten vaikutuksista, ja...”

Kotiopettajan ääni hiipui. Harry ei ihmetellyt. Grandmère oli kääntynyt tämän puoleen silmissään tuttu veitsenterävä, varsin haukkamainen katse. Harry ei tiennyt ketään, joka olisi rohjennut jatkaa puhumista sellaisen katseen alla.

”Sinä olet typerä pieni mies”, grandmère julisti ja käänsi sitten muutta mutkitta kotiopettajalle selkänsä. Seuraavana päivänä hän erotti tämän ja opetti sitten Harrya itse, kunnes taloon löydettiin uusi kotiopettaja.

Ei ollut varsinaisesti Olgan asia palkata ja erottaa opettajia Valentinin lapsille, joita siihen mennessä oli kertynyt kolme kappaletta. (Harry oli ollut seitsenvuotias, kun lastenhuoneeseen oli saapunut uusi tulokas, pikku Edward.) Mutta ei kukaan muukaan ollut innokas sekaantumaan asiaan. Harryn äiti, Katarina Dell Valentine, ei koskaan kiistellyt äitinsä kanssa, ja mitä Harryn isään tuli, no...

Se liittyikin verrattain läheisesti siihen toiseen epätavalliseen seikkaan, joka Harry Valentin kaksitoistavuotiaissa aivoissa pyöriskeli.

Harryn isä, baronetti Lionel Valentine, oli juoppo.

Se tosin oli yleisessä tiedossa. Kaikki tiesivät, että herra baronetti joi enemmän kuin hänen olisi kuulunut. Sitä ei käynyt salaaminen. Baronetti toikkaroi ja kompasteli (sekä sanoissaan että jalkoihinsa), hän nauroi, kun ketään muuta ei naurattanut, ja kahden sisäkön (ja baronetin työhuoneen kahden maton) harmiksi alkoholilla ei ollut häneen lihotettavaa vaikutusta vaan oikeastaan päinvastoin.

Ja niin Harrysta tuli etevä siivoamaan oksennusta.

Se oli alkanut, kun hän oli ollut kymmenvuotias. Muuten hän olisi kenties jättänyt sotkun silleen, mutta hän oli tullut pyytämään isältään hieman taskurahaa ja oli erehdyksissään päättänyt tehdä sen liian myöhään illalla. Baronetti oli jo ehtinyt nauttia iltapäivän brandyn, alkuillan huikan, illallisviinin ja heti illallisen jälkeisen portviinin ja oli nyt palannut suosikkiinsa, edellä mainittuun brandyyn, joka oli muuten salakuljetettu Ranskasta. Harry oli melko varma, että oli esittänyt rahapyyntönsä kokonaisuudessaan (englanninkielisin) lausein, mutta isä oli vain tuijottanut häntä räpytellen kiivaasti silmiään kuin ei olisi täysin käsittänyt hänen puheitaan, ja sitten hän oli tuosta noin vain antanut ylen Harryn kengille.

Harry ei ollut siis mitenkään voinut välttää sotkulta.

Sen jälkeen entiseen ei tuntunut olevan paluuta. Sama toistui jälleen viikkoa myöhemmin, vaikkakaan ei suoraan Harryn jaloille, ja sitten taas kuukauden kuluttua. Kahdentoista vuoden ikään päästyään kuka tahansa toinen lapsi olisi mennyt jo sekaisin laskuissa pohtiessaan, kuinka monta kertaa oli joutunut siivoamaan isänsä sotkut, mutta Harry oli aina ollut pikkutarkka poika, ja ynnäämisen aloittettuaan hän ei kyennyt lopettamaan.

Useimmat olisivat kaikesti pudonneet kärryiltä noin seitsemän kerran jälkeen. Ahkerien loogisen päättelyn ja aritmetiikan opintojensa perusteella Harry tiesi, että seitsemän on suurin luku, johon ihmisen visuaalinen hahmotuskyky yleensä riittää. Jos paperille on piirretty seitsemän pistettä, määrä osataan tavallisesti hahmottaa oikein heti ensivilkaisulla. Jos taas lisätään kahdeksas, useimmilla katsojilla menee sormi suuhun.

Harry pääsi kahteenkymmeneentyhteen asti.

Ei siis ollut yllätys, että viidennentoista siivouskerran jälkeen Harry tiesi tarkkaan, montako kertaa oli löytänyt isänsä kompuroimasta käytävällä, sammuneena lattialta tai tähtäämästä (kehnosti) yöastiaan. Ja kahdennenkymmenennen kerran kohdalla ilmiöön tuli akateeminen ote ja Harryn oli *pakko* alkaa pitää kirjaa.

Isän toilailuun oli pakko suhtautua akateemisesti. Jos ei olisi suhtautunut, se olisi pitänyt hyväksyä jonakin muuna, ja Harry olisi saattanut päätyä itkemään itsensä uneen sen sijaan, että olisi vain tuijottanut kattoon puhellessaan: ”Neljäskymmeneskuudes kerta, tosin jäljen halkaisija oli paljon pienempi kuin viime tiistaina. Syöminen taisi jäädä tänään vähälle.”

Harryn äiti oli jo kauan sitten päättänyt jättää tilanteen tyystin huomiotta, ja useimmiten hän oli puutarhassaan hoitamassa eksoottisia ruusulajikkeita, jotka hänen äitinsä oli tuonut Venäjältä vuosia aiemmin. Anne oli ilmoittanut Harrylle, että aikoi mennä naimisiin ja ”lähteä lipettiin tästä läävästä” heti seitsemäntoista vuotta täytettyään. Ja niin siinä sattumoisin kävikin, mikä kertoi Annen vankasta määrätietoisuudesta, sillä kumpikaan hänen vanhemmistaan ei ollut siinä vaiheessa eväänsä liikauttanut löytääkseen hänelle puolison. Perheen kuopus Edward puolestaan oppi sopeutumaan aivan kuten Harrykin oli tehnyt. Heidän isästään ei ollut kello neljän jälkeen iltapäivällä mitään hyötyä, vaikka tämä olisikin vaikuttanut selväpäiseltä (ja illalliseen asti yleensä vaikuttikin, mutta sen jälkeen tilanne lähti käsistä).

Myös kaikki palvelijat tiesivät. Heitä ei tosin ollut ylen määrin, vaikka Valentinin perhe tulikin kelvollisesti toimeen siistissä Sussexin kodissaan sadan punnan

vuosituloilla, jotka olivat Katarinan myötäjäisten peruja. Ylenpalttisiin rikkauksiin summa ei kuitenkaan riittänyt, ja Valentinen palveluskunta oli vain kahdeksanpäinen – hovimestari, kokki, taloudenhoitaja, tallipoika, kaksi lakeijaa, sisäkkö ja kyökkipiika. Suurin osa oli päättänyt asua perheen luona huolimatta ajoittaisista ja ikävistä väkijuomiin liittyvistä velvollisuuksista. Vaikka baronetti Lionel oli juoppo, hän ei ollut ilkeä juoppo. Eikä liioin kitsas, joten jopa sisäkööt oppivat sietämään sotkujen siivoamista, jos saivat siitä hyvästä ylimääräisen killingin aina, kun baronetti muisti töppäilyistään sen verran, että ymmärsi hävetä.

Harry ei oikeastaan ollut varma, miksi jatkoi isänsä jälkien siistimistä, kun työn olisi voinut jättää jonkun toisen kontolle. Kenties hän ei tahtonut palvelijoiden tietävän, kuinka usein siivousta vaadittiin. Kenties hän tarvitsi kouraisevan muistutuksen alkoholin vaaroista. Isänisä oli kuulemma ollut samanlainen. Periytyikö taipumus sukupolvelta toiselle?

Harry ei halunnut ottaa siitä selvää.

Ja sitten, aivan yllättäen, grandmère kuoli. Ei tietenkään nukkuessaan tai muutenkaan rauhallisesti – Olga Petrova Obolenski Dell ei kuuna päivänä olisi jättänyt maallista elämää taakseen niin epädramaattisesti. Hän istui ruokasalin pöydässä ja oli juuri kastamaisillaan lusikan keittoon, kun hän puristi äkkiä rintaansa, haukkoi henkeään ja tuupertui. Myöhemmin tuumattiin, että hän oli arvatenkin ollut edes hitusen tajuissaan ennen kaatumistaan, sillä kasvot eivät kastuneet keittoon ja lisäksi hän oli kuin ihmeen kaupalla onnistunut osumaan lusikkaan, jolloin kiehuvan kuumaalientä roiskahti suoraan päin baronettia, joka ei turtuneilta vaistoiltaan ymmärtänyt väistää.

Harry ei todistanut kohtausta omin silmin, sillä kaksitoista-vuotiaana hänellä ei ollut lupaa aterioida aikuisten kanssa. Anne puolestaan näki koko jutun ja kertoi siitä Harrylle kiihdyksissään.

”Ja sitten isä repi kravatin kaulastaan!”

”Pöydässäkö?”

”Pöydässä! Ja palovammakin näkyi!” Anne näytti etusormella ja peukalolla parin senttimetrin pituista etäisyyttä. ”Se oli näin iso!”

”Entä grandmère?”

Anne vakavoitui hieman. Mutta vain hieman. ”Taitaa olla kuollut.”

Harry nielaisi ja nyökkäsi. ”Olihan hän hyvin vanha.”

”Ainakin yhdeksänkymmentä.”

”Tuskinpa sentään niin vanha.”

”Siltä hän ainakin näytti”, Anne mutisi.

Harry ei vastannut. Hän ei ollut varma, miltä näytti yhdeksänkymmentävuotias nainen, mutta grandmèrellä kyllä oli enemmän ryppyjä kuin kenelläkään muulla hänen tuttavallaan.

”Mutta arvaa, mikä oli omituisinta”, Anne sanoi. Hän nojautui lähemmäs. ”Äiti.”

Harry räpytteli silmiään. ”Mitä hän teki?”

”Ei mitään. Ei yhtikäs mitään.”

”Istuiko hän grandmèren lähellä?”

”Ei, en minä sitä tarkoittanut. Hän istui vinosti vastapäätä – liian kaukana auttamaan.”

”Mutta mitä –”

”Äiti vain istui”, Anne keskeytti. ”Ei liikahtanutkaan. Ei ollut edes aikeissa nousta pöydästä.”

Harry pohti asiaa. Ikäväkseen hän ei yllättynyt.

”Edes äidin ilme ei värähtänyt. Hän vain tönötti siinä ja näytti tältä.” Anne otti kivikasvoisen ilmeen, ja Harrynkin oli myönnettävä, että tämä oli kuin ilmetty äiti.

”Ja sanonpa yhden asian”, Anne jatkoi. ”Jos äiti kaatuisi keittoon minun nenäni edessä, minä vähintäänkin *näyt-täisin* yllättyneeltä.” Hän pudisteli päätään. ”Naurettavia kumpikin. Isä ei tee muuta kuin juo, ja äiti ei tee yhtään mitään. En kuule malta odottaa syntymäpäivääni. Sama se, vaikka onkin suruaika. Menen naimisiin William Forbushin kanssa, eivätkä isä ja äiti mahda sille piirun vertaa.”

”Ei sitä varmaan tarvitse edes jännittää”, Harry totesi. Äiti ei todennäköisesti sanoisi juuta eikä jaata, ja isä olisi niin juovuksissa, ettei edes huomaisi.

”Hmph. Eipä kai.” Annen suu vetäytyi vaisuksi viivaksi, ja sitten epätavallisessa sisarusrakkauden puuskassa hän puristi Harryn olkaa rohkaisevasti. ”Sinäkin pääset pian pois. Älä huoli.”

Harry nyökkäsi. Kouluunlähtöön oli vain muutama hassu viikko.

Ja vaikka hänellä olikin hitusen syyllinen olo, kun hän sai lähteä ja Anne ja Edward joutuivat jäämään, syyllisyys haihtui viimeisiä rippeitä myöten, kun hän lopultakin hyppäsi hevosen selkään ja ratsasti ensimmäistä kertaa kouluunsa.

Tuntui *hyvältä* päästä pois. Kaikella kunnioituksella grandmèreä ja tämän suosikkimonarkkeja kohtaan, lähtöä saattoi sanoa jopa suureksi tapaukseksi.

Kouluelämä osoittautui juuri niin mielekkääksi kuin Harry oli toivonutkin. Opinahjon nimi oli Hesslewhite, ja se oli jokseenkin ankara oppilaitos pojille, joiden perheiden

vaikutusvalta (tai Harryn tapauksessa mielenkiinto) ei riittänyt Etoniin tai Harrowiin.

Harry nautti koulusta. Täysin rinnoin. Hän nautti oppitunneista, hän nautti urheilusta, ja hän nautti siitä, että ennen nukkumaanmenoa ei tarvinnut käydä tarkistamassa talon jokaista nurkkaa ja toivoa, että isä oli sammunut ennen kuin oli ehtinyt ryvettää itsensä. Koulussa Harry meni suoraa tietä oleskeluhuoneesta makuutiloihin ja nautti matkan jokaisesta yksitoikkoisesta askeleesta.

Kaikki hyvä kuitenkin päättyy aikanaan, ja yhdeksäntoistavuotiaana Harry koulutovereineen valmistui. Heidän joukossaan oli Sebastian Grey, Harryn serkku ja lähin ystävä. Koulussa järjestettiin valmistujaisseremonia, sillä useimmat pojat tahtoivat juhlistaa saavutustaan, mutta Harry ”unohti” kertoa tilaisuudesta perheelleen.

”Missä äitisi on?” Anna-täti kysyi Harrylta. Harryn äidin tavoin Anna-tädin äänessä ei ollut korostuksen häivääkään, vaikka Olga olikin jääräpäisesti puhunut tyttärilleen pieninä vain venäjää. Anna oli päässyt parempiin naimisiin kuin Katarina, sillä hänen aviomiehensä oli jaarlin toiseksi vanhin poika. Se ei kuitenkaan ollut kiristänyt sisarusten välejä: Lionelhan oli sentään baronetti, joten Katarina oli siskoksista se, jota kutsuttiin ”arvon ladyksi”. Mutta Annalla oli hyvät suhteet ja rahaa, ja mikä kenties vielä tärkeämpää, aviomies joka ei yleensä juonut enempää kuin lasin viiniä illallisella. Tai ei ollut juonut, sillä mies oli kuollut kaksi vuotta aikaisemmin.

Joten kun Harry mutisi jotakin äidin uupumuksesta, Anna tiesi tarkalleen, mitä hän tarkoitti: jos hänen äitinsä olisi tullut seremoniaan, isä olisi tullut perässä. Baronetti Lionel oli järjestänyt niin yltiöpäisen hoiperteluesityksen

Hesslewhiten lukuvuoden avajaisjuhlissa vuonna 1807, ettei Harry ollut kovin innokas kutsumaan isäänsä enää toiseen koulun juhlaan.

Baronetti lespasi juovuksissa, eikä Harry uskonut kes-tävänsä toista ”enthiluokkainen koulu tämä Hethlewhite”-puhetta, etenköön sellaista, joka lausuttiin tuolilla seisten.

Hiljaisen hetken aikana.

Harry oli koettanut kiskoa isänsä alas ja olisi onnistunutkin siinä, jos isän toisella puolella istunut äiti olisi tarjonnut apuaan. Äiti kuitenkin tuijotti suoraan eteenpäin, kuten vastaavanlaisissa tilanteissa aina, ja teeskenteli, ettei kuul-lut sanaakaan. Se tarkoitti, että Harry nykäisi isäänsä tois-puoleisesti, jolloin tämä menetti tasapainonsa. Baronetti rämähti huudahtaen maahan ja naarmutti poskensa Har-ryn edessä olevan tuolin selkänojaan.

Joku toinen mies olisi kenties menettänyt malttinsa, mutta ei baronetti Lionel. Hän hymyili hölmösti, julisti Harryn olevan ”loithtava poikatheni” ja sylki hampaan suustaan.

Harrylla oli hammas edelleen tallessa. Eikä hän päästänyt isäänsä koulun kampukselle enää koskaan. Olkoonkin, että hän oli valmistujaisjuhlan ainoa oppilas, jolla ei ollut yleis-össä kumpaakaan vanhempansa.

Anna-täti vaati saada saattaa Harryn kotiin, mistä hän oli kiitollinen. Hän ei pitänyt vieraista, mutta Anna-täti ja Sebastian tiesivät hänen isästään jo kaiken mahdollisen – tai no, eivät aivan kaikkea. Harry ei ollut kertonut niistä sadastakahdestakymmenestäkuudesta kerrasta, joina oli joutunut moppaamaan isänsä jälkiä. Eikä grandmèren rak-kaasta samovaarista, jonka hopeisen rungon emalipinta oli hiljattain lohjennut, kun baronetti oli kompastunut tuoliin,

loikannut ilmaan hämmästyttävän ketterästi (todennäköisesti päästäkseen tasapainoon) ja törmännyt vatsa edellä senkkiin.

Samovaarin lisäksi sinä aamuna oli menetetty myös kolme vadillista munia ja pekoniviipale.

Hyvä puoli oli se, että ajokoirat olivat saaneet yltäkylläisen aamiaisen.

Hesslewhite oli valittu Harryn opiskelupaikaksi siksi, että se sijaitsi melko lähellä Valentinen perheen kotia, ja vain noin puolentoista tunnin matkan jälkeen vaunut kääntyivät pihatien viimeiselle loppusuoralle.

”Ovatpa puut vehmaita tänä vuonna”, Anna-täti totesi. ”Oletan, että äitisi ruusutkin voivat hyvin.”

Harry nyökkäsi hajamielisesti ja yritti arvioida aikaa. Oliko yhä iltapäivä vaiko sittenkin jo alkuiltä? Jälkimmäisessä tapauksessa Anna ja Sebastian pitäisi kutsua illalliselle. Heidät täytyisi joka tapauksessa kutsua sisään, koska Anna-täti halusi varmasti tervehtiä sisartaan. Mutta iltapäivän tarjoiluksi riittäisi pelkkä tee, jolloin vieraiden ei ehkä tarvitsisi edes nähdä Harryn isää.

Illallinen taas oli asia erikseen. Baronetti Lionel tahtoi aina pukeutua illallisvaatteisiin. Se oli hänen mielestään herrasmiehen merkki. Ja riippumatta siitä, kuinka pieni seurue illallispöydässä oli (99 prosenttia ajasta vain baronetti, lady Valentine ja ne lapset, jotka kulloinkin sattuivat olemaan kotona), hän tahtoi esittää isännän roolia. Se taas tarkoitti runsasta tarinointia ja ”hupikaskujen” sutkauttelua, paitsi että baronetti yleensä unohti tarinoiden keskiosat eivätkä hänen ”kaskunsa” olleet erityisen huvittavia.

Muun perheen keskuudessa siitä seurasi tuskallista hiljaisuutta, kun he teeskentelivät, etteivät huomanneet,

kun kastikekulho kaatui tai baronetin viinilasi täytettiin uudelleen.

Ja uudelleen.

Ja uudelleen.

Ja sitten, totta kai, uudelleen.

Kukaan ei koskaan käskenyt häntä lopettamaan. Miksi olisi? Baronettikin tiesi juovansa liikaa. Laskupäästään huolimatta Harry ei enää osannut sanoa, montako kertaa isä oli nyyhkyttänyt hänelle: ”Anteekthi, olen niin pahoillani täthtä kaikeththa. En halua olla vaivakthi. Olet hyvä poika, Harry.”

Mutta ei se mitään muuttanut. Syy baronetin juomiselle, mikä se sitten olikaan, oli paljon voimakkaampi kuin syyllisyys tai katumus, jotka olisivat voineet saada hänet lopettamaan. Baronetti ei kiistänyt piinallisen tilanteensa mahtia, mutta oli sen edessä täysin avuton.

Kuten oli Harrykin. Ainoa apukeino olisi kenties ollut se, että isän olisi sitonut kiinni vuoteeseen, mutta sitä hän ei ollut valmis tekemään. Niinpä hän vain kieltäytyi kutsumasta ystäviä kotiinsa, vältteli talossa oloa illallisaikaan ja nyt, kun koulu oli päättynyt, laski päiviä yliopisto-opintojen alkuun.

Ensin piti kuitenkin selvittää kesästä. Harry loikkasi alas vaunuista, kun ne pysähtyivät pihaan, ja tarjosi sitten auttavan käden tädilleen. Sebastian tuli viimeisenä, ja kolmikko siirtyi yhdessä sisälle ja salonkiin, missä Katarina puuhas-teli kirjontatyön parissa.

”Anna!” Katarina sanoi ja näytti siltä kuin olisi ollut nousemassa (mutta ei kuitenkaan tehnyt sitä). ”Tämäpä mukava yllätys!”

Anna kumartui syleilemään sisartaan ja istui sitten häntä vastapäätä. ”Ajattelin antaa Harrylle kyydin koulusta kotiin.”

”Ai, onko lukukausi siis päättynyt?” Katarina kysyi hiljaa.

Harry hymyili kireästi. Kaiketi hän ansaitsi syytökset äitinsä tietämättömyydestä, kun ei kerran ollut kertonut valmistujaisista, mutta eikö kunnon äidin olisi kuulunut pysyä kartalla sellaisista seikoista?

”Sebastian”, Katarina sanoi kääntyen sisarenpoikansa puoleen. ”Oletpa sinä kasvanut.”

”Sellaista sattuu”, Sebastian letkautti ja väläytti tutun toispuoleisen hymynsä.

”Jopas”, Katarina sanoi hymyillen, ”sinusta tulee vielä melkoinen uhka nuorille neidoille.”

Harry vastusti kiusausta pyöritellä silmiään. Sebastian oli jo ehtinyt valloittaa miltei kaikki tytöt Hesslewhiten läheisessä kylässä. Hänestä kaiketi leijaili jonkinlainen kutsuva tuoksu, sillä naisia suorastaan lakosi hänen jalkoihinsa.

Se olisi ollut raivostuttavaa, paitsi että *kaikki* tytöt eivät millään ehtineet tanssia Sebastianin kanssa. Ja pölyn laskeuduttua Harry oli oikein mielellään lähimpänä seisova varavaihtoehto.

”Sellaiselle ei ole aikaa”, Anna sanoi riuskasti. ”Olen ostanut Sebastianille upseerinkirjan. Hän lähtee kuukauden kuluttua.”

”Liitytkö sotaväkeen?” Katarina kysyi sisarenpojaltaan yllättyneenä. ”Sepä ylevää.”

Sebastian kohautti olkapäitään.

”Äiti, kyllähän sinä tästä tiesit”, Harry sanoi. Sebastianin tulevaisuus oli päätetty jo monta kuukautta sitten. Anna-täti oli hössöttänyt Sebastianin isän kuolemasta saakka, että poika tarvitsi miehistä esimerkkiä. Ja koska Sebastian ei todennäköisesti perisi arvonimeä eikä omaisuutta, pidettiin selvänä, että hänen olisi raivattava itse oma polkunsa.

*Onko huvikauden tarkoitus
löytää puoliso, vakoilla
naapuria vai hurmata prinssi?
Lontoossa kaikki
on mahdollista.*

Olivia Bevelstokella on vilkas mielikuvitus ja liikaa aikaa. Kun naapuriin muuttaa sir Harry Valentine, josta kerrotaan kummia huhuja, Olivian täytyy ottaa asiasta tarkemmin selvää – vaikka sitten vakoilemalla ikkunasta. Mikään huhu ei kuitenkaan vedä vertoja edessä olevalle huvikaudelle, jota saapuu sotkemaan venäläinen prinssi. Pian Olivia pyörii tanssiaisissa salaperäisen sir Harryn ja kiihkeän prinssin välissä.

Bridgerton-kirjailija Julia Quinnin
säkenöivä historiallinen trilogia
keskittyy Bevelstoken perheen
romanttisiin ja dramaattisiin käännteisiin.

9 789520 471194

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-7119-4

KANSI: EMMI KYÖTSÖNEN